

спомни страха за своята майка. Видѣ затворенитѣ кѣщи и пуститѣ улици и разбра, колко сѣ наплашени прилепчани отъ кръвожадниа Гино латинеца.

Препускаше лудо коня си; като глухи, тежки камбани звѣняха копитата на Шарко по камѣнитѣ. Царевича искаше да пусне гласа си, да завика: Хей! Братя мои! Отворете прозорцитѣ, отключете портитѣ, излѣзте засмѣни и радостни! Зло е минало презъ града. Стоглава хищна ламя! Всички ви наплашила, всѣкого поразила. Нѣма я вече! Стотѣ глави отсѣкохъ и върѣката на рибитѣ хвърлихъ. За всичко ми плати Гино латинеца и неговитѣ хайдутѣ.

Не извика. Не му даде сърцето, което биеше плахо. Що правѣше майка му. Старата му майчица, която три години не бѣше виждалъ. Нея да види първо, че е жива и здрава.

Огънь свѣткаше подъ нозетѣ на Шарко. Звѣнѣше оржието. Впилъ погледъ къмъ далечния край на града, Марко яздѣше мълчаливъ и съ лошо предчувствие. Веднажъ да стигне бащиния си домъ!

Единъ прозорецъ се отвори, после другъ. Заскърцахъ тежки порти. По прозорцитѣ и вратитѣ се показаха хора. Марко не извика, но прилепчани го видѣха и чуха копитата на Шарко.

— Царевича! чу се викъ.

По всички улици излѣзоха хора. Бледи, затжжени лица се усмихваха.

— Царевича дошълъ! понесе се викъ изъ цѣлия градъ.

И трѣгнаха гѣлпи подиръ голѣмия конникъ. Стичаха се като черна, буйна рѣка по улицитѣ и спираха при двореца.

Царевича влѣзе въ бащиния си домъ. Не погледна двора съ високитѣ тополи при голѣмата порта. Слѣзе